

Живъ е той.

8.

Бавно

Живъ е той, живъ е тамъ на Балкана,
 Потъналъ въ кърви лежи и пъшка,
 Юнакъ съ дълбока на гърди рана,
 Юнакъ въвъ младостъ и въ сила мжжка.
 На една страна захвърлилъ пушка,
 На друга — сабя на две строшена.
 Очи тъмнѣятъ, глава се люшка,
 Уста проклинатъ цѣла вселена.
 Лежи юнакътъ, а на небето
 Слънцето спрѣсно сърдито пече;
 Жетварка пѣе нейде въ полето
 И кръвта още по-силно тече!
 Жетва е сега . . . пѣйте робини
 Тѣзъ тжжни пѣсни! Грѣй и ти слънце
 Въ тази робска земя! Ще да загине
 И тоя юнакъ . . . Но млъкни сърце!
 Тозъ който падне въ бой за свобода,
 Той не умира; него жалѣятъ
 Земя и небо, звѣрь и природа,
 И пѣвци пѣсни за него пѣятъ.
 Денемъ му сѣнка пази орлица
 И вълкъ му кротко раната ближе;
 Надъ него соколъ, юнашка птица
 И тя се за братъ, за юнакъ грижи.
 Настане вечеръ, месецъ изгрѣе,
 Звезди обсипятъ свода небесенъ,
 Гора зашуми, вѣтъръ повѣе —
 Балканътъ пѣе хайдушка пѣсень.